

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: MUDr. V. K., bytem xxxxxxxxxxxxxxxx, zastoupen JUDr. Miladou Sigmundovou, advokátkou se sídlem Jana Zajíce 16, Praha 7, proti žalovanému: Ministerstvo zdravotnictví ČR, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2011, č.j. 46654/2011-2/OZS-CIL,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2011, č.j. 46654/2011-2/OZS-CIL, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 28.3.2011, č.j.: 283/SZ/2011, kterým byla podle § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 160/1992 Sb.“) zrušena registrace zdravotnického zařízení, která byla vydána Okresním úřadem v Chomutově dne 19.1.1993 pod č.j. 116/93. V podané žalobě žalobce uvedl, že Krajský úřad Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) zahájil se žalobcem správní řízení ve věci zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení, jako důvod zahájení řízení uvedl, že obdržel od Okresního soudu v Chomutově pravomocný rozsudek sp.zn. 25T xxxxx, kterým byl žalobce uznán vinným trestným činem podvodu. Žalobce již ve vyjádření k zahájení řízení namítal, že v zahájení řízení citované ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. se vztahuje k obecným podmínkám registrace, tedy se použije při jejím přidělování. Zrušením registrace se naopak zabývá ustanovení § 13 uvedeného zákona. V § 13 odst. 1 písm. a) je proveden odkaz na zvláštní předpis, kterým je zákon č. 95/2004 Sb., tento zvláštní zákon v § 3 odst. 1 písm. c) uvádí, který subjekt lze považovat za bezúhonný. Je jím ten, kdo nebyl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Dle názoru žalobce je nutno respektovat zásadu lex posterior derogat priori, proto žalobce dovozuje, že zákonodárce považoval za nutné formulovat podmínky v nové právní úpravě nově a tedy stanovit podmínku nepodmíněného trestu odnětí svobody. Dále žalobce poukázal na to, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 28.3.2011 o zrušení registrace bylo doručeno pouze žalobci, nikoliv jeho právní zástupkyni. K jejímu doručení došlo až následně po podání blanketního odvolání jménem žalobce. Nebylo respektováno to, že zástupkyně žalobce odjíždí na dovolenou, rozhodnutí bylo krajským úřadem odesláno, a proto doručeno fikcí. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí krajského úřadu ze dne 28.3.2011 potvrzeno. Právní argumentací žalobce zákonem č. 95/2004 Sb. se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal, nevypořádal se se skutečností, že zákon č. 160/1992 Sb. v ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) odkazuje na zvláštní předpisy, kterým je právě zákon č. 95/2004 Sb. Žalovaný se poměrně zevrubně věnoval výkladu o tom, že správní orgány byly vázány pravomocnými rozhodnutími jiných státních orgánů s tím, že nemůže posuzovat otázku, zda byl spáchán trestný čin. Žalobce nepožadoval, aby krajský úřad posuzoval otázku, zda trestný čin byl či nebyl spáchán, jaký trest byl v rozsudku okresního soudu uložen. Z důvodu odkazu, který je uveden v § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb., bylo třeba zabývat se ustanovením § 3 zákona č. 95/2004 Sb., což neučinil ani krajský úřad ani žalovaný. Žalobce současně uvedl, že u Okresního

soudu v Chomutově byl podán návrh na obnovu řízení v jeho trestní věci sp.zn. 25Txxxxx. Z důvodů uvedených v podané žalobě navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného změnil tak, že odvolání žalobce se vyhovuje a rozhodnutí se zrušuje, event. aby věc vrátil krajskému úřadu k novému projednání. Současně navrhl vydání předběžného opatření o odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesdílí názor o nesprávném vyložení příslušného ustanovení zákona č. 160/1992 Sb., resp. zákona č. 95/2004 Sb. Výkladové pravidlo *lex posterior derogat priori* se v daném případě neuplatní, protože předmětem či účelem obou zákonů jsou odlišné skutečnosti. Z obou právních předpisů je pak zřejmé, že pojem bezúhonnosti je definován vždy pro účely toho kterého zákona. Správní orgány nezpochybňovaly odbornou či specializovanou způsobilost žalobce podle zákona č. 95/2004 Sb., poukázal na to, že ke zrušení registrace došlo pro porušení jedné z podmínek podle § 13 odst. 3 ve spojení s § 9 zákona č. 160/1992 Sb. Ze znění ustanovení § 13 odst. 3 uvedeného zákona vyplývá oprávnění orgánu, příslušného k registraci, registraci zrušit pro porušení podmínek, jsou stanoveny zákonem č. 160/1992 Sb. Pokud jde o pochybení při doručování prvostupňového rozhodnutí, toto pochybení bylo napraveno tím, že následně bylo rozhodnutí krajského úřadu doručeno právní zástupkyni žalobce. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce poukázala na znění ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb. se zdůrazněním, že jednou z podmínek je způsobilost k výkonu zdravotnického povolání, právě u této způsobilosti je odkaz na zákon č. 95/2004 Sb. Jde o zvláštní předpis, který v § 3 odst. 3 definuje pojem bezúhonnosti. Dále poukázala na to, že je nemístné, aby se správní orgány zabývaly otázkami, které účastník řízení nenastoloval, poučení o tom, že správní orgány nemohou přezkoumávat pravomocný rozsudek, dehonestuje účastníka řízení, neboť o posouzení této otázky nikdy nežádal. Dále poukázala na to, že nemůže jít k tíži žalobce, je-li mezera v zákoně, nastane-li nekompatibilita mezi právními předpisy, nemůže ani správní orgán ani soud vyložit tuto skutečnost v neprospěch žalobce. Ze všech důvodů uvedených v podané žalobě navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve sporu požadovala náhradu nákladů řízení za právní zastoupení za tři úkony právní služby, 3x režijní paušál a zaplacený soudní poplatek. Zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě se zdůrazněním, že zákon č. 160/1992 Sb. a zákon č. 95/2004 Sb. mají rozdílný předmět právní úpravy. Zákon č. 160/1992 Sb. má pro své účely vlastní definici bezúhonnosti, z této právní úpravy bylo nutno vycházet. Poukázala na to, že zákon č. 160/1992 Sb. byl zrušen zákonem č. 372/2011 Sb. o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování. Žalovaný má i nadále za to, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že sdělením ze dne 2.2.2011 krajský úřad oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení podle § 13 zákona č. 160/1992 Sb. z důvodu nesplnění podmínek § 9 odst. 1 tohoto zákona. Bylo poukázáno na rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 21.9.2010, sp.zn. 25T xxxxxxx, z něhož je zřejmé, že žalobce byl odsouzen pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního

zákona. Není splněna podmínka bezúhonnosti podle § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. K tomuto oznámení se vyjádřil žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně, ve vyjádření argumentoval shodně jako v následně podané žalobě, zejména bylo namítáno, že § 9 zákona č. 160/1992 Sb. upravuje podmínky pro udělení registrace, pro zrušení registrace platí ustanovení § 13 s tím, že bylo poukázáno na znění ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb. a na zákon č. 95/2004 Sb., který je dle názoru účastníka řízení zvláštním právním předpisem, podle něhož mělo být postupováno při posuzování otázky bezúhonnosti.

Ve spise je založen rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 21.9.2010, sp.zn. 25T xxxxxxxx, kterým byl žalobce uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. v) trestního zákona a byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let se zkušební dobou v trvání dvou let a k peněžitému trestu.

Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28.3.2011, č.j. 283/SZ/2011, bylo rozhodnuto tak, že registrace nestátního zdravotnického zařízení, vydaná Okresním úřadem v Chomutově dne 19.1.1993 pod č.j. 116/1993 se všemi změnami na jméno MUDr. V. K.. v oboru zubního lékařství se podle § 13 zákona č. 160/1992 Sb. ruší za porušení podmínek ustanovení § 9 odst. 1 uvedeného zákona. V odůvodnění správní orgán konstatoval, že v případě, že je provozovatelem nestátního zařízení fyzická osoba, musí podle § 9 odst. 1 zákona č. 160/1992 Sb. splňovat podmínku bezúhonnosti, která je definována v odst. 3 uvedeného právního ustanovení. Poukázal na rozsudek Okresního soudu v Chomutově o spáchání trestného činu podvodu se závěrem, že zjištěné skutečnosti odpovídají podmínkám stanoveným v § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. pro zrušení registrace nestátního zdravotnického zařízení. Uvedené rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci. Podáním ze dne 19.4.2011 podal žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně odvolání se žádostí, aby napadené rozhodnutí bylo řádně doručeno zástupkyni účastníka řízení. Následně bylo doručováno zástupkyni účastníka řízení, rozhodnutí bylo doručeno fikcí.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30.6.2011 tak, že odvolání se zamítá a rozhodnutí krajského úřadu se potvrzuje. V odůvodnění žalovaný konstatoval průběh řízení. Bylo konstatováno, že prvostupňový správní orgán vycházel z pravomocného rozhodnutí okresního soudu, kterým byl odvolatel (zde žalobce) uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu podvodu. Bylo poukázáno na ustanovení § 9 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. s tím, že za bezúhonného se pro účely tohoto zákona považuje ten, kdo nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin či nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný v nedbalosti v souvislosti s poskytováním zdravotní péče. Bylo konstatováno, že správní orgány jsou pravomocným rozhodnutím vázány, nepřisluší jim je přezkoumávat. Účastník řízení přestal na základě pravomocného rozsudku trestního soudu splňovat podmínku bezúhonnosti, která je pro účely registrace upravena v § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. K argumentaci, která byla uvedena ve vyjádření účastníka řízení k zahájení správního řízení pak žalovaný uvedl, že účastník řízení nesprávně dovozuje, že registrace byla zrušena podle § 13 odst. 1 zákona č. 160/1992 Sb., když je zřejmé, že ke zrušení registrace došlo podle § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. Předmět úpravy

zákona č. 160/1992 Sb. a zákona č. 95/2004 Sb., jehož se účastník řízení dovolával, je rozdílný, výklad použitý účastníkem řízení by byl v přímém rozporu s dikcí § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“). Je nutno předeslat, že správní řízení bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 160/1992 Sb., žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy uvedený zákon byl zrušen a nahrazen zákonem č. 372/2011 Sb. o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, který nabyl účinnosti dne 1.4.2011. Podle § 121 odst. 6 zákona č. 372/2011 Sb. se řízení, která byla zahájena podle dosavadního zákona o zdravotní péči v nestátních zdravotních zařízeních a která nebyla pravomocně ukončena přede dnem účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, a to s výjimkou řízení o registraci zařízení zdravotnické záchranné služby nebo o její změně, která se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zastavují. Vzhledem k tomu, že nejde v dané věci o případy, na které se vztahuje uvedená výjimka, bylo třeba řízení dokončit podle dosavadního právního předpisu, tedy podle zákona č. 160/1992 Sb.

Žalobou napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalobce v podané žalobě namítal, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s jeho argumentací o nutnosti posuzovat pojem bezúhonnosti podle § 3 zákona č. 95/2004 Sb., nevypořádal se se skutečností, že zákon č. 160/1992 Sb. v § 13 odst. 1 písm. a) odkazuje na zvláštní právní předpisy. Tato námitka nebyla soudem shledána důvodnou.

Je nutno zdůraznit, že ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb. nebylo v dané věci aplikováno, když je zřejmé, že ke zrušení registrace nestátního zdravotního zařízení došlo podle § 13 odst. 3 uvedeného zákona, nikoli podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. a). Podle ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. může orgán, příslušný k registraci, registraci zrušit, jestliže provozovatel porušuje podmínky nebo povinnosti vyplývající z rozhodnutí o registraci, z tohoto zákona, ze zákona o péči o zdraví lidu, zákona o všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, popř. požaduje v rozporu s obecně závaznými právními předpisy finanční úhradu za zdravotní péči nebo za přijetí pacienta do péče. Je tedy zřejmé, že důvodem pro zrušení registrace může být zjištění o tom, že provozovatel porušuje podmínky nebo povinnosti, které vyplývají buď z rozhodnutí o registraci a nebo ze zákona č. 160/1992 Sb. Podle tohoto zákona musí být v případě, že je-li provozovatelem nestátního zařízení fyzická osoba, tato osoba plně způsobilá k právním úkonům, musí být bezúhonná, musí mít odbornou způsobilost a zdravotní způsobilost, odpovídající druhu a

rozsahu zdravotní péče, poskytované nestátním zařízením a musí být bezúhonná. Z ustanovení § 9 odst.1 uvedeného zákona je tedy zřejmé, že fyzická osoba pro to, aby byla oprávněna provozovat nestátní zařízení, musí splňovat několik podmínek, mezi něž, vedle způsobilosti k právním úkonům, odborné a zdravotní způsobilosti patří také bezúhonnost.

Zákon č. 160/1992 Sb. v § 9 odst. 3 pak definuje, koho lze považovat za bezúhonného. Podle uvedeného právního ustanovení se za bezúhonného pro účely tohoto zákona považuje ten, kdo nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin ani nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti s poskytováním zdravotní péče. Z ustanovení § 13 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1, resp. odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. je zřejmé, že příslušný správní orgán může zrušit registraci v případě, kdy provozovatel nestátního zařízení nesplňuje podmínky, které zákon stanoví. Jak bylo uvedeno, mezi tyto zákonem stanovené podmínky patří i bezúhonnost. Při posuzování této otázky pak musí vycházet z definice bezúhonnosti, jež je pro účely tohoto zákona stanovena ve zmíněném § 9 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb.

Pokud žalobce argumentoval ustanovením § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb., je nutno zopakovat, že podle uvedeného právního ustanovení nebylo postupováno, resp. uvedené právní ustanovení nebylo správními orgány v této věci aplikováno, proto je argumentace uvedeným právním ustanovením zcela neopodstatněná. Nicméně soud považuje za potřebné konstatovat, že odkaz na zvláštní předpis, na zákon č. 95/2004 Sb. je v uvedeném ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona uveden ve vztahu k posuzování otázky způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání, přičemž způsobilost k výkonu zdravotnického povolání ve smyslu podmínek, stanovených zákonem č.95/2004 Sb. nebyla v této věci posuzována, resp. způsobilost žalobce nebyla zpochybňována a ani nebyla důvodem pro zrušení nestátního zařízení žalobce. Lze pro úplnost uvést, že zákon č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje zcela odlišný předmět právní úpravy, než je předmětem právní úpravy zákona č. 160/1992 Sb. Pojem bezúhonnosti, jež je uveden v § 3 odst. 3 zákona č. 95/2004 Sb., je pojmem pro potřeby tohoto zákona, přičemž jde o jednu z podmínek, kterou je nutno posoudit pro způsobilost k výkonu povolání lékaře, zubního lékaře či farmaceuta. Nejde o posouzení otázky, zda uvedený lékař, zubní lékař či farmaceut je oprávněn provozovat nestátní zdravotnické zařízení. Podmínky pro provoz takového zařízení stanovil zákon č.160/1992 Sb. Vzhledem k rozdílnému předmětu právní úpravy obou zákonů se zásada lex posterior derogat priori neuplatní.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že mělo být postupováno podle § 3 zákona č. 95/2004 Sb., podle něhož se za bezúhonného považuje ten, kdo nebyl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s poskytováním zdravotních služeb nebo se na něho hledí, jako by nebyl odsouzen, je nutno poukázat jednak na to, co bylo uvedeno výše ve vztahu k aplikaci ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb. a spojení s ustanovením § 3 odst. 3 zákona č. 95/2004 Sb., jednak je nutno zdůraznit, že bezúhonnost, jež je definována v § 3 odst. 3 zákona č. 95/2004 Sb. je definována výlučně pro účely

tohoto zákona, tedy pro účely zákona č. 95/2004 Sb., který upravuje otázky způsobilosti k výkonu povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta. Soud přitom ponechává stranou charakter odkazů pod čarou, když je zřejmé, že podle ustálené judikatury nejsou poznámky pod čarou závaznými ustanoveními právního předpisu.

Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, co bylo důvodem pro zrušení registrace zdravotnického zařízení žalobce, žalovaný reagoval na tvrzení žalobce o nutnosti posoudit jeho bezúhonnost podle § 3 odst. 3 zákona č. 95/2004 Sb., když zdůraznil, že bylo postupováno podle ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. a nikoli podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb., který odkaz na zákon č. 95/2004 Sb. obsahuje. Úvaha správních orgánů o tom, proč bylo rozhodnuto o zrušení registrace je v odůvodnění obou rozhodnutí uvedena a je zcela dostatečná. Tvrzení žalobce, že se žalovaný s jeho námitkami nevypořádal dostatečně, nebylo shledáno důvodným.

K výše uvedenému je nutno konstatovat, že námitky ve vztahu k ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb., podle něhož bylo v této věci postupováno a rozhodnuto, žalobce v podané žalobě žádné neuvedl.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že nepožadoval, aby krajský úřad posuzoval, zda byl spáchán trestný čin, či posoudil jeho trestní odpovědnost odlišně od rozhodnutí soudu, je nutno konstatovat, že skutečnost, že krajský úřad poukázal na pravomocné odsouzení žalobce pro úmyslný trestný čin, nelze považovat za nezákonnost, a to zejména v situaci, kdy důvodem pro zrušení registrace byl závěr o tom, že jsou splněny podmínky pro zrušení podle § 13 odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. Jestliže důvodem pro zrušení registrace byla skutečnost, že došlo k pravomocnému odsouzení pro úmyslný trestný čin, bylo třeba, aby tuto skutečnost správní orgány zmínily, a to zejména s přihlédnutím tvrzení žalobce, že podmínku bezúhonnosti splňuje. Ani ze skutečnosti, že žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že správní orgán je pravomocným rozhodnutím trestního soudu vázán, nelze považovat za nezákonnost, která by mohla být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě poukazoval na závady doručování rozhodnutí krajského úřadu ze dne 28.3.2011, které krajský úřad doručil pouze žalobci, nikoliv jeho právní zástupkyni. Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je zřejmé, že poté, kdy právní zástupkyně žalobce krajský úřad na toto pochybení upozornila, bylo rozhodnutí doručeno i zástupkyni žalobce. Toto procesní pochybení nemělo vliv na věc samotnou, když je zřejmé, že odvolání, které žalobce prostřednictvím právní zástupkyně podal, bylo žalovaným správním orgánem věcně projednáno. Ani tuto skutečnost neshledal soud za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobce v podané žalobě poukazoval na to, že byl u Okresního soudu v Chomutově podán návrh na obnovu řízení v jeho trestní věci sp.zn. 25T 8/2007, je nutno konstatovat, že pro posouzení věci je rozhodný stav v době vydání napadeného rozhodnutí. V té době bylo rozhodnutí okresního soudu o odsouzení žalobce pro trestný čin podvodu pravomocné. Doklad o tom, že by uvedený rozsudek byl zrušen ostatně žalobce nepředložil.

Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako nedůvodnou, proto žalobu podle §78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

Pro úplnost soud uvádí, že o návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě bylo rozhodnuto usnesením ze dne 16.9.2011, č.j. 7Ad 18/2011-25, které nabylo právní moci dne 21.9.2011.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10.června 2014

JUDr. Hana Veberová

předsedkyně senátu